

РЕШЕНИЕ

№ 2556

гр. В., 31.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 30 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Николова

при участието на секретаря Анг. Пенчева
като разгледа докладваното от Елена Николова Гражданско дело №
20213110105375 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба с вх.№ 5917/15.04.2021 г. от М. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. В. срещу Държавата, представлявана от Министъра на РВБ и „Е.“ ООД, ЕИК ***** за признаване за установено между страните, че М. Д. Д. ЕГН ***** е собственик по давностно владение на недвижим имот с идентификатор № 10135.4505.80.12.26 /едно, нула, едно, три, пет, точка, четири, пет, нула, пет, точка, осем, нула, точка, едно, две, точка, две, шест / намира се в гр. В., по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-30/19.06.2007г. на изпълнителният директор на АК, последно изменение със заповед: няма издадена заповед за изменение на КККР, с адрес: гр.В., с площ от 42.40 /четиридесет и две цяло и четиридесет/ кв.м., ведно с прилежащата му изба №26 /двадесет и шест/, с площ от 3.64 /три цяло шестдесет и четири/ кв.м, ведно с прилежащите: 0,5974% /нула цяло пет хиляди деветстотин седемдесет и четири десетохилядни процента/ от ОЧС при съседни имот с идентификатори, както следва: на същият етаж: 10135.4505.80.12.25; 10135.4505.80.12.27; под обекта: 10135.4505.80.12.23; над обекта: няма, тъй като същият е владян от нея непрекъснато и необезпокоявано от 1997г., повече от десет години до настоящия момент.

В исковата молба се излага, че по силата на Заповед №2913/13.11.1986г. процесният недвижим имот бил предоставен за оперативно управление на държавната организация „СМЖ“, с. С., обл. В. През 1990г. бил съставен Акт за държавна собственост №674/26.07.1990г. за имота.

Със Заповед №7/27.03.1991г. на Станция по механизация на животновъдството, село С., обл. Варненска на основание предложение на комисията по жилищно настаняване и решение по оперативно бюро било наредено да се настани М. А. К. - шофьор на автобус в СМЖ с. С., обл. В. - гр. В., която заповед му била връчена на 12.04.1991 г. Ищцата сочи, че към датата на настаняването е била съпруга на лицето М. А. К..

С изпълнителен лист от 23.07.1993г. на Варненски Районен съд, XVIII с. по гр.д.№1398/1992г. ползването на семейното жилище, явяващо се процесния апартамент и предмет на горепосочената настанителна заповед №7/27.03.1991год. било предоставено за ползване на ищцата при развода ѝ с настаненото лице – М. К..

С Решение от 27.06.1995г. по ф.д.№ 2931/1995г. по описа на ВОС в Търговският регистър, воден при ВОС било вписано „Е." ЕООД, учредено от едноличния собственик Държавата със седалище с.И..

Със Заповед №475/1995г., издадена на основание чл.147, ал.2,чл.154, ал.2,т.3 и чл.261, ал.1 от ТЗ и във връзка с чл.3 и чл.10 и чл.14, ал.2 от Правилника за реда за упражняване правата на собственост на Държавата в предприятията, приет с ПМС № 7 от 25.01.1994г. Министърът на земеделието и хранителната промишленост наредил, считано от 01.11.1995г., „И." ЕООД, с .С., В.област, да се преобразува в поделение без статут на юридическо лице. Със същата заповед било отредено ."Е." ЕООД, с. И., да поеме активите и пасивите на преобразуваното дружество по т.1, съгласно счетоводния му баланс към 31.10.1995г., както и другите права и задължения, а Архивът на „И." ЕООД, с. С. следвало да се поеме за съхранение от „Е." ЕООД, с. И. при условията на Закона за държавния архивен фонд и Правилника за прилагане на ЗДАФ.

С прекратяването и вливането на „И." ЕООД, с. С. на 01.11.1995 г. в „Е.“ ЕООД, с. И., гореописаният недвижим имот преминал в капитала на „Е." ЕООД, с. И.. На 29.07.1997г. с Решение от 18.12.1997г. по ф.д.№ 2931/1995г. на ВОС било вписано прекратяване на И." ЕООД, с.С., чрез вливането му в „Е.“ ЕООД. Всички активи и пасиви на прекратеното дружество се поемат от „Е.“ ЕООД, с.И..

В отговор № 99-00-11803/22.09.1997г. до управителя на „Е." ЕООД и до М. Д. Д. от Министерството на земеделието, горите и аграрната реформа, относно жалба на г-жа Д., да ѝ бъде продадено ведомствено жилище, ѝ било отговорено , че въз основа на изложените факти и обстоятелства, че жилището е включено в капитала на „Е." ЕООД, с. И.. С Решение № 883/05-02-1999г. била открита процедура по приватизация на „Е." ЕООД.

С Решение 1522-П /23.05.2000г. и Решение № 1663-П/26.09.2000г. бил определен купувач на дяловете на дружеството и въз основа на същите на 26.10.2000г. бил сключен договор за продажба на 80% от капитала на „Е.“ ЕООД представляващи 11 455 дяла между Агенцията за приватизация и купувача „Е. 2000,, АД София, вписан с

Решение от 4.07.2000г. по ф.д. №8569/2000г. на СГС.

Въз основа на решение от 27.11.2000г. по ф.д. №2931/1995г. по описа на ВОС били вписани промени по партидата на „Е.“ ЕООД, с. И., както следва: наименование на дружеството: „Е.“ ООД, с.И., в членски състав вписва като съдружник „Е. 2000“ АД гр. София, в разпределението на дяловете: „Е. 2000“ АД гр.София - 11 455 дяла на стойност 114 550 лв. и Българската Държава, представлявана от Министъра на горите и земеделието - 2864 дяла на стойност 2 864 лв.

С Решение от 02.06.2003г. по ф.д. 1299/2003г. на ВОС, фирмено отделение било вписано в Търговския регистър „Е.“ ООД – с. И..

След това, поради обявяване в несъстоятелност на съдружника „Е. 2000,, АД, гр. С., респ. заличаването му, съдружници в „Е." ООД станали Българската Държава, представлявана от Министъра на земеделието, храните и горите и М.М.Х.. Дружеството се явява пълен правопреемник на „Е.“ ЕООД, с. И., общ. А., обл. В..

Ищцата заявява, че владее описания по-горе недвижим имот с намерение за собственост и същевременно необезпокоявана от никого повече от 23г. Подала Декларация по чл.14 ЗМДТ с вх.№ 5305025647/2.10.2018г. в Община В., отдел МДТ с намерение да се снабди с нотариален акт по обстоятелствена проверка, от където разбрала, че през 2018г. е съставен Акт за частна държавна собственост № 9442/08.01.2018г.

Излага, че съгласно нормата на чл. 5 от Закона за държавната собственост Държавата удостоверява възникването, изменението и погасяването на правото си на собственост върху имоти с акт за държавна собственост. АДС е официален документ, съставен от длъжностното лице по ред и форма, определени във закона, който обаче няма правопограждащо действие.

Ответникът Министерство на регионалното развитие и благоустройството, в срока за отговор, е депозирал такъв по делото. В постъпилия отговор ответникът оспорва изцяло предявения иск, като излага, следното:

Твърди, че процесният имот е със статут на частна държавна собственост, построен е от държавата върху държавна земя, като са съставени АДС № 9442 от 08.01.2018 г. и предходно съставен АДС № 674 от 26.07.1990 г.

Сочи, че имотът е бил предоставен за управление на СМЖ С., **но не е включен в капитала на същото.** Разпоредбата на чл. 2, ал. 4 ЗДС не обективира законово придобивно основание на право на собственост. Същата решава конфликт на права между Държавата и частноправни субекти, в интерес на последните, но само тогава когато държавното имущество е било прехвърлено на тези субекти. В случая такова прехвърляне /по установен в закона способ/ не е налице нито в полза на СМЖ С., нито на „Е.“ ЕООД.

Излага, че съгласно чл. 1 и чл. 2 от Постановление № 201 на МС от 25.10.1993 г. за прехвърляне на вещни права върху недвижими имоти при образуването, преобразуването и приватизирането на държавни предприятия при преобразуване на държавни предприятия в еднолични търговски дружества с държавно имущество правото на собственост върху земята и другите недвижими имоти, които са били предоставени на предприятията за стопанисване и управление, се внася в капитала на тези дружества, освен ако в акта за тяхното преобразуване е посочено друго. В случаите на образуване на еднолични търговски дружества с държавно имущество в капитала им се внася право на собственост или други вещни права върху земя и недвижими имоти, предоставени на дружествата с акта за образуване. При приватизиране на непреобразувани държавни предприятия или на обособени техни части органът по чл. 3 от Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия може да прехвърли.

Твърди, че от договор за приватизационна продажба на 80 % от Капитала на „Е.“ ЕООД с. И. е видно, че дружеството не е правопреемник на СМЖ С. (Приложение 1), както и че процесният имот не е включен в капитала на същото (Приложения 2,3 и 4). За процесния имот не са постъпили реституционни претенции.

Счита, че поради заличаване на СМЖ С., процесният имот остава в патримониума на държавата и се управлява от областния управител на област с административен център В., по силата на чл. 18 от Закона за държавната собственост.

За неоснователни намира твърденията на ищеца, че е придобил държавния имот по давност. Ищецът е бил наемател на имота, описан в акта за държавна собственост. Наемателят не е владеец на отдадения му под наем недвижим имот, а държател на същия - той държи веща за другиму. Ищецът не е трансформирал волята, с която е държал имота за държавата в намерение да я свои за себе си, т.е. не притежава качеството владеец.

Отделно от горното излага, че съгласно § 1. (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., бр. 113 от 2007 г., бр. 109 от 2008 г., в сила от 31.12.2008 г., бр. 105 от 2011 г., в сила от 31.12.2011 г.) (1) (Предишен текст на § 1, изм. - ДВ, бр. 107 от 2014 г., в сила от 31.12.2014 г., бр. 7 от 2018 г., в сила от 31.12.2017 г.) на Закона за допълнение на Закона за собствеността давността за придобиване на имоти - частна държавна или общинска собственост спира да тече до 31 декември 2022 г. На 14 февруари 2018 г. е постановено Тълкувателно решение № 3/2017 г. по т. д. № 3/2017 г. на ВКС, ОСГК, съобразно което десетгодишният срок, започнал да тече от 01.06.1996г., изтича на 01.06.2006г., а не на 31.05.2006г., откогато е в сила мораториумът, установен с §1 ЗР на ЗД на ЗС /ДВ, бр.46/2006г./, с който е постановено спиране на давността за определен период от време, удължен впоследствие до 31.12.2017 г.

В условие на евентуалност, ако ищецът се позовава и на кратка придобивна

давност от 5 години до влизане в сила на мораториума, счита, че за да е налице добросъвестно владение по смисъла на чл. 70, ал. 1 от ЗС владелецът трябва да владее вещта на правно основание, годно да го направи собственик, без да знае, че праводателят му не е собственик или че предписаната от закона форма е опорочена, което не се установява от приложените по делото доказателства.

Ответникът „Е.“ ООД не е депозирал отговор в срока по чл. 131 от ГПК.

Съдът, като прецени съобразно чл. 12 и чл. 235 ГПК поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че със Заповед №2913/13.11.1986г. процесният недвижим имот е бил предоставен за оперативное управление на държавната организация „СМЖ“ с. С., обл. В.; че през 1990г. е бил съставен Акт за държавна собственост №674/26.07.1990г. за имота; че със Заповед №7/27.03.1991 год. на Станция по механизация на животновъдството, село С., обл. В. на основание предложение на комисията по жилищно настаняване и решение по оперативное бюро било наредено да се настани М. А. К. - шофьор на автобус в СМЖ с. С., обл. В.; че с Решение по гр.д. №1398/1992г. ползването на семейното жилище, явяващо се процесният апартамент и предмет на настанителна заповед №7/27.03.1991год. , било предоставено за ползване на ищцата при развода ѝ с настаненото лице – М. К.; че със Заповед №475/1995г., издадена на основание чл.147, ал.2, чл.154, ал.2, т.3 и чл.261, ал.1 от ТЗ и във връзка с чл.3 и чл.10 и чл.14, ал.2 от Правилника за реда за упражняване правата на собственост на Държавата в предприятията, приет с ПМС № 7 от 25.01.1994г. Министерът на земеделието и хранителната промишленост наредил, считано от 01.11.1995г. „И.“ ЕООД, с. С., В. област да се преобразува в поделение без статут на юридическо лице, а „Е.“ ЕООД, с. И. да поеме активите и пасивите на преобразуваното дружество по т.1, съгласно счетоводния му баланс към 31.10.1995г., както и другите права и задължения, а Архивът на „И.“ ЕООД, с. С. следвало да се поеме за съхранение от „Е.“ ЕООД, с. И. при условията на Закона за държавния архивен фонд и Правилника за прилагане на ЗДАФ; че с прекратяването и вливането на „И.“ ЕООД, с. С. на 01.11.1995 г. в „Е.“ ЕООД, с. И., всички активи и пасиви от капитала на „И.“ ЕООД преминали в патримониума на „Е.“ ЕООД. По делото са представени горните документи.

С писмена молба от 30.07.1997 г. ищцата М. Д. е отправила искане до Министъра на земеделието и продоволствието за изкупуване на процесния апартамент №*, находящ се на адрес: гр. В.,. В молбата още се излага, че ищцата се разбрала с управителя на „Е.“, с. И., г-н С. да заплаща наем за имота на тях и продължила да ползва имота без заповед (л. 18-20).

Представено е писмо от Министерство на земеделието, горите и аграрната реформа от 22.09.1997 г., до Управителя на „Е.“ ЕООД и М. Д. Д. по повод отказа на „Е.“ ЕООД да продаде на М. Д. процесния недвижим имот заявяват, **че жилището е включено в капитала на „Е.“ ЕООД**; че ведомствените жилища не се приватизират по реда, установен в ЗППДОБП и задължително се изключват от приватизационната сделка, че съгласно действащата нормативна уредба ведомствените жилища могат да бъдат продавани само на настанените в тях наематели и по на базисни пазарни цени, че продажбата на търг на други лица е абсолютно недопустима и незаконосъобразна (л. 21-22).

На л. 23 се намира молба от ЕООД „И.“, с. С., В.област срещу М. А.К., гр. В. до Председателя на РС В., за издаване на заповед за прекратяване на наемното отношение с М. К., за да може след надлежното ѝ връчване да използват процедурата по чл. 38, ал. 2 от ЗНО. Искането си мотивира с прекратяване на трудовото правоотношение с настанения М. К. и съответно отпадане на условията за настаняване във ведомственото жилище.

На л.24 е приобщена Заповед №1/01.03.1993 г. на „И.“ ЕООД, с. С., В.област по чл.39 от ЗНО, с която е наредено семейството на М. А. К. незабавно да освободи държавното жилище в гр. В.

Със заявление вх.№153/29.07.-1997 г. от Д.Х.Н., действащ като управител на „Е.“ ЕООД, с. И., е отправено искане да бъде отписано от търговския регистър на ВОС, ф.о. ЕООД „И.“, с. С., по ф.дело №2788/1992 г. на осн. Заповед №475/31.10.1995 г. (л.27).

С Решение от 18.12.1995 г. на ВОС е вписано вливането на „И.“ ЕООД в „Е.“ ЕООД (л.28).

Със Заповед №210 от 29.05.1995 г. на Министъра на МЗХП е образувано ЕООД „Е.“, с. И., В.област, с предмет на дейност: производство на екологично чисти оранжерийни зеленчуци, разсад и цветя, преработка на зеленчуково-плодови консерви, ремонт и услуги съгласно предмета на дейността, обучение на кадри, търговска дейност в страната и чужбина. Капиталът на дружество при учредяването му е 17654 хил. лв., като дружеството поема активите и пасивите на държавното участие на бившата ЗК „ХОК“, с. И., съгласно направено експертно заключение на дипломиран експерт-счетоводител.

Съгласно писмо от Зърнено Фуражен комбинат „Благой Касабов“ – В. до Общински народен съвет, служба „Държавни имоти“ гр. В., ЗФК „Благой Касабов“ – В. е завършил през 1990 г. жилищен блок *, състоящ се от три входа с 90 самостоятелни апартамента (л.112-117). В документа се съдържа искане процесният апартамент 26, находящ се във вх. 3 да бъде актуван като държавен на СМЖ-С..

Видно от Заповед №2918/13.11.1986 г. на ИК на ВОНС с нея е отстъпено право на строеж на АСПС – В. за жилищен блок №225, с общо 90 апартамента в ж.к. „В.В.“, II м.р. (л.118).

Съгласно разпределителен протокол на апартаментите от жилищен блок №*, кв. В. между участниците в изграждането на обекта от 21.06.1989 г. са разпределени между Захарен завод, Бугарплод, Зърнено-фуражен комбинат, Млечна промишленост, Пивоварен завод, Месокомбинат „Родопа“, Черноморски риболов, ОПХС, Птицеводство С., АПК-Аврен, АПК – Аксаково, АПК-Ветрино, АПК-Вълчи дол, АПК – Г. Тайков, АПК-Дългопол, АПК-Провадия, АПК-Суворово, ССП – „Агрострой“, Агрохимическо обслужване и СМЖ – С. наличните в блока апартаменти, като на СМЖ – С. е отреден апартамент №26, едностаен, находящ се във вх.3 на етаж 9. Видно от този протокол е, че на седмия етаж в сградата са разпределени две жилища – едното във вх.1, ап.27 на Булгарплод и другото във вх.3, ап.20 – на Месокомбинат „Родопа“.

С оглед на разпределителния протокол и депозираната молба е актуван процесният недвижим имот - ап.26, вх.3, на СМЖ-С., с АДС №674 от 26.07.1990 г.

По делото е представена цялата преписка във връзка с договор за приватизационна продажба на 11455 дяла, представляващи 80% от капитала на „Е.“, ЕООД, с. И. на „Е. 2000“ АД.

Съгласно Приложение №4 към преписката, представляващо Инвентаризационен опис по Метод А Линеен на активите на „Е.“ ЕООД под номер 34 е вписана Гарсоньера бл.225.

В Приложение №13 се намира Анализ на правното състояние на „Е.“ ЕООД, от което се установява, че от началото на 1959 г. е образувано ОТКЗС село Аксаково, в състава на което влизат селата Аксаково, Вълген, Доброглед, Зорница, И., Изворско, С. и Яребична. От 01.01.1966 г. обединеното стопанство се преобразува в ДЗС с. Аксаково. През 1970 г. ДЗС Аксаково влиза в състава на ДЗС „Д.Кондов“, гр. В., като запазва своята самостоятелност до края на 1974 г. „Оранжерия“ с. И. е изградена от ДЗС с. Аксаково и е въведена в експлоатация през 1972 г. С Решение №310/24.02.1987 г. на ИК на ОНС В., наред с Комплексните териториални бригади /КТБ/ в състава на АПК, с. Аксаково се обособява „Специализиран оранжерийен комплекс“ с. И. със статут на юридическо лице.

От 01.09.1989 г., от когато се прекратява дейността на АПК „Специализирана оранжерийна бригада“ с. И. и Комплексни бригади с. Игнантиево, с. Тополи и с. Изворско образуват колективно земеделско стопанство КЗС –Агрофирма с. Аксаково, като същите стават подразделения. През април 1990 г. на годишно събрание на КЗС с. Аксаково е взето решение да се прекрати дейността на Агрофирмата и подразделенията да се регистрират като самостоятелни стопанства. Специализираната оранжерийна бригада се регистрира като „Хидропонен оранжерийен комплекс“ (ХОК) – с. И..

ЗК „Хидропонен оранжерийен комплекс“ – с. И. е създаден съгласно разпоредбите на параграф 7 от ПЗР към Закона за кооперациите с решение на общото събрание на ТКЗС „Оранжерийен комплекс – с. И., проведено на 11.02.1992 г. и в следствие обявен в ликвидация – Решение на ВОС, ф.о. от 05.08.1992 г. по ф.д. №2492/1992 г. Земеделската кооперация е правопреемник на Агрофирма „Оранжерийен комплекс“ – с. И.. С образуването си през 1995 г. ответното дружество „Е.“ ЕООД поема активите и пасивите на държавното участие на бившата Земеделска кооперация „Хидропонен оранжерийен комплекс“ – с. И..

Със Заповед №475 от 31.10.1995 г. на МЗХП се преобразува „И.“ ЕООД – с. С. в поделение без статут на юридическо лице към „Е.“ ЕООД – с. И., считано от 15.11.1995 г. и се извършва приемането на активите и пасивите по баланса, въз основа на горепосочената заповед.

Със Заповед №41 от 22.01.1996 г. на МЗХП се нарежда установеното държавно участие на заличената организация ТКЗС, с. Аксаково да се предаде на „Е.“ ЕООД. Със Заповед №102/15.03.1996 г. на МЗХП се нарежда установеното държавно участие на заличената организация ТКЗС с. И. да се замени със съответната част от кооперативното участие в „Е.“ ЕООД.

Със Заповед №239 от 12.05.1996 г. на Зам. министъра на ЗХП се нарежда установеното държавно участие в имуществото на заличената организация КЗС „Агрофирма Дружба“, с. Аксаково, да се предаде на „Е.“ ЕООД.

Съгласно установеното в глава Вещноправен режим на активите и пасивите на „Е.“ ЕООД, Раздел първи се установява, че Обект база с. С. представлява базата на бившето ЕООД „И.“ предадено към анализираното дружество, съгласно Заповед 239 от 12.05.1996 г. на МЗХП. Отделно е посочено, че правото на собственост върху недвижимите имоти е доказано чрез Заповеди на Министъра, но няма Актове за държавна собственост.

В последващ документ озаглавен „Допълнение и актуализация на анализ на правното състояние на „Е.“ ЕООД към 30.06.1999 г. се посочва, че няма несъответствие между реално владенията от дружеството сгради и тези, които са заведени по баланса му. За гарсонията в бл. 225 има предложение в МЗГАР за продажба и предстои съответното стойностно спадане от баланса и регистрирания капитал на дружеството, за осъществяването на което обаче няма данни.

Видно от Протокол от 01.07.1996 г. към датата на преминаване на активите на КЗС „Агрофирма Дружба“ – с. Аксаково не е било налично жилище в бл. 225.

Видно от ведомост за начисляване на амортизационни отчисления на „Е.“ ЕООД за 1998 г. (л.740) е, че под номер 34 в сметка 203 фигурира Гарсонията блок 225.

В Информационния меморандум на „Е.“ ЕООД, с. И. под №10 е посочено

Гарсонiera, местоположение гр. В., бл. 225 на седми етаж, обектът е въведен в експлоатация през 1989 г., застроена площ на сградата 47,00 кв. м. (л.805).

В опис на недвижимите имоти, собственост на „Е.“ ЕООД, с. И. отново под №10 е посочена Гарсонiera бл. 225, площ 47 кв.м.

Видно от Заповед №РД42-545 от 27.03.1997 г. на Министерство на земеделието и хранителната промишленост е наредено да се открие процедура за приватизация на обект „Станция по механизация на животновъдството“ с. С. (СМЖ, с. С.) – обособена част от „Е.“ ЕООД, което сочи, че тази станция е преминала към „Е.“ ЕООД. Тази заповед в последствие е отменена със Заповед №РД-42-1015 от 20.11.1998 г.

По делото са представени извадки от кадастралната карта на л. 296-316 по отношение на обектите, находящи се в бл. 225, от която е видно, че нито един обект не е с площ от 47 кв.м. В трети вход ап.2, находящ се ет.1 е с площ от 48,80 кв.м, а ап.23, находящ се на ет.8 е с площ от 50,00 кв.м. Процесният апартамент е с площ от 42,40 кв.м.

На л. 14 се намира доказателство за подадена от ищцата декларация, заведена под №Ж530525647/02.10.2018г. с цел издаване на констативен нотариален акт за придобиване на имота по давност.

С писмено заявление от 05.05.2017 г. до Областния управител на ОАЦ В. (л.91) ищцата е посочила, че живее в процесното жилище от 1991 г. с настанителна заповед №7 от СМЖ С.. Не ѝ било разрешено да закупи жилището от тогавашната управа. Не може да заплаща и наем поради липса на собственик, тъй като жилището не фигурира в листите. Наем не може да заплати, поради липса на собственик.

С писмено заявление от 18.05.2018 г. ищцата иска да бъде уведомена за състоянието на преписката по предходното си заявление, или в писмен вид да ѝ се отговори чия собственост е апартамент, намиращ се на адрес: гр. В. (л.92).

С писмо РД-17-9400-293/17/ от 04.06.2018 г. до ищцата Областният управител на Област В. я уведомява, че процесният апартамент е вписан в АДС №674/28.07.1990 г. и е предоставен за оперативно ползване на СМЖ, С.. Със Заповед №7/27.03.1991 г. Живко А. К. е настанен в описаното държавно жилище в качеството си на шофьор в СМЖ С.. За имота е създаден нов АДС №944/08.01.2018 г. с предоставени права на управление на Областен управител на Област В. (л.93).

С писмо РД-17-9400-293 (15) от 21.05.2020 г. ищцата е уведомена от Областния управител на Област В., че същата следва да заплаща наем в размер на 45,00 лв. за обитаваното от нея жилище, както и данък недвижими имоти и такса битови отпадъци, както и две получени в Областна администрация В. фактури за консумирана топлинна енергия в жилището (л.94-95).

С писмо РД-17-9400-293 (22) от 08.07.2020 г. към ищцата е отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на правоотношенията произтичащи от

Заповед №7/27.03.1991 г. на СМЖ С..

С протокол от 08.04.2021 г. в изпълнение на Заповед №РД-21-7712-9/05.04.2021 г. на Областния управител на Област В. (л.139) се установило, че в процесния апартамент живее жена, която се представила като М. Д. Д. с ЕГН ***** от 1991 г. , като основанието на което държи и владее имота е заповед за настаняване №7/27.03.1991 г. на М. А. К., бивш съпруг на лицето (л.138).

Със Заповед №РД-21-7706-11 от 27.01.2021 г. на Областния управител на Област В. е наредено да се из земе от М. А. К. недвижим имот, представляващ СОС с идентификатор 10135.4505.80.12.26 с площ от 42,40 кв. м, находящ се на адрес: гр. В. (л.144-141). Изпълнение на тази заповед е спряно със Заповед №РД-21-7706-120 от 22.06.2021 г. на Областния управител на Област В. до приключване на настоящото производство (л.136).

В представения АДС №674/26.07.1990 г. като основание за собствеността е посочено „построен от държавата върху държавна земя“. В същия като предприятия, които имат право на управление върху имота, са посочени: Захарен завод – В., Булгарплод, Млечна промишленост, Месокомбинат „Родопа“, Черноморски Риболов, ОПХС – С., ПАК Вълчидол-Брестак, АПК – Дългопол, ТКЗС – Градинарова, ПСИД - Провадия, ТКЗС – Блъзково, ССП – Агрострой, СМК – С., Зърнено-фуражен комбинат.

В съставения на 08.01.2018 г. АДС №9442 за процесния имот като равно основание за актуването е посочено чл. 71, ал.1 от ЗДС, чл. 104, ал.1, т. 9 от ППЗДС. Посечен е като съставен по-рано АДС №674/26.07.1990 г.

Представени са л.317-337 от делото фактури с получател Областна Администрация – В. за начислена топлинна енергия от „Веолия Енерджи В.“ ЕАД за процесния апартамент считано от 30.11.2020 г. до 31.12.2021 г., **но не и за предходен период.**

От ищцата са представени фактура за платена вода за процесния апартамент за месец април 2022 г. (л.899) и за електрическа енергия за периода от 10.03.2022 г. до 10.04.2022 г. (л.900).

По делото са изслушани показанията на свидетелката С.И.Ч., живееща от 1990 г. на адрес: гр. В., съседен на процесния. От показанията на свидетелката се установява, че ищцата се нанесла да живее в ап.26 през 1991 г. Не знае от къде ѝ е дадено жилището, нито и е известно ищцата да плаща наем. Не знае някой да я е гонил от имота. Ищцата е направила подобрения в апартамента. В кухнята: преместила мивката, сменила настилка, остъклила терасата, направила изолация. Искала да закупи апартамента още от както живее там. От нея знаела, че иска да закупи жилището, да го придобие. Не разбрала чия собственост е жилището, като предполага, че като всички жилища в блока е била на някое предприятие. Свидетелката закупила жилището си от Окръжно предприятие за хибридни свине - В..

Изслушани са показанията и на свидетелката К.В.Г., живуща на адрес: гр. В., Познава ищцата от 30 години от ноември 1991 г., когато се нанесла. Доколкото знае жилището е дадено от някакво предприятие - ведомствено е. Ищцата не е закупила нейното. Не знае дали плаща наем. Не е споделяла някой да я е безпокоил. Направила е ремонти- сменила е дограмата, сложила е външна изолация, ремонт на банята и кухнята, сменяли тръбите изцяло, окачени тавани. Свидетелката закупила жилището си от месокомбинат „Родопа“

От така изложената фактическа обстановка, в съответствие с приложимите към спора правни норми, съдът стигна до следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 124, ал.1 от ГПК, във вр. с чл. 79, ал.1 от ЗС.

С оглед разпоредбата на чл.77 от ЗС правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. Ищцата претендира, че е придобила правото на собственост върху процесния имот на основание явно, спокойно и непрекъснато давностно владение, което е започнало от 1997 година и продължава до завеждане на исковата молба, поради което съдът изследва наличието на това придобивно основание.

Съгласно императивната разпоредба на чл.79, ал.1 ЗС, правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години, поради което, с оглед твърдяно от ищцата основание - придобивна давност, в тежест на същата бе да установи, че е упражнявала непрекъснато владение върху процесния имот в посочения срок.

Владението е фактическо състояние, характеризиращо се с упражняване на власт върху една вещ (недвижим имот), която владелеца държи, лично или чрез друго, като своя. Въз основа на цитираните по-горе разпоредби на ЗС, два са основните елементи или признаци на владението: обективния елемент (*corpus*) - държането на вещта и субективния елемент (*animus*) – намерението да се свои вещта, да се държи със съзнанието, че вещта е собствена.

Относно наличието на обективния елемент по делото се установи, както от показанията на свидетелите, че имотът е ползван от ищцата от 1991 г. до настоящия момент, т.е. от преди повече от 30 години. Първоначално ищцата се намирала в имота на правно основание – Заповед за настаняване №7/27.03.1991 г., издадена от СМЖ – с. С., с която било предоставено на съпруга ѝ ползването на имота срещу заплащане на наем. Ползването на жилището, явяващо се семейно по смисъла на семейния кодекс, при развода било предоставено на ищцата с Решение по гр.д. №1398/1992 г., влязло в законна сила на 20.04.1993 г. Като последица от прекратяване на трудовото правоотношение на вече бившия съпруг на ищцата със Заповед №1 от 01.03.1993 г. на

„И.“ ЕООД, с. С., Варненска област чрез управителя инж. В. Д. било наредено на осн. чл. 39 от ЗНО семейството на М. А. К. **незабавно да освободи държавното жилище**, в гр. В. в срок до 15.03.1993 г., т.е. прекратено е действието на настанителна заповед с №7 от 27.03.1991 г.

Ищцата е продължила да обитава процесното жилище, като същата е правила постъпки за закупуването му, видно от приложената по делото молба от 30.07.1997 г., като явно е продължила да заплаща наем на „И.“ ЕООД без наличието на настанителна заповед до поемането на активите на „И.“ ЕООД (вливането му) от ответника „Е.“ ЕООД. Видно от отговора на тази молба от 22.09.1997 г. от Министерство на земеделието, горите и аграрната реформа, до „Е.“ ЕООД и г-жа Д., даден след направена справка по документи, министерството дава становище, **че процесното жилище е включено в капитала на „Е.“ ЕООД**, както и че ведомствените жилища не се приватизират по реда, установен в ЗППДОБП и задължително се изключват от приватизационната оценка, като същите подлежат на продажба само на настаните в тях наематели, след дадено съгласие на ресорния министър на осн. чл. 18 от Правилника за реда за упражняване на правата на собственост на държавата в предприятията, приет с ПМС №7/1994 г.

Ищцата от 1997 г. владее процесното жилище необезпокоявана от никого. Няма данни по делото ищцата да е заплащала наем за времето на пребиваване в жилището след тази дата. Ответникът „Е.“ ЕООД изрично заявява, че в капитала му никога не е била включвана процесната гарсонiera, поради и което не е начислявал и събирал наем за ползването от когото и да било. Другият ответник Държавата чрез Областен управител на Област В. също не е навел твърдения да е събирал наем за ползването на жилището от ищцата.

След получаване на отговора от Областния управител, че имотът е актуван като държавен с АДС №9442/08.01.2018 г. (след запитването на ищцата), същата е подала декларация, заведена под №Ж530525647/02.10.2018г. с цел издаване на констативен нотариален акт за придобиване на имота по давност.

По отношение намерението на ищцата да държи процесния имот като свой, намира приложение презумпцията на чл.69 ЗС: “Предполага се, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго”. Този елемент от фактическия състав на придобивния способ, на който се основава претенцията, а именно - манифестиране на намерението да се свои имота. Ищцата е владяла процесното жилище, считано от 1997 г. без да заплаща наем и без такъв да ѝ е търсен, без да има издадена действаща заповед за настаняването ѝ в имота, не е било инициирано производство по принудителното ѝ извеждане до 2021 г. Ищцата е извършила основен ремонт на процесното жилище. Изложените съображения обосновават извода на съда, че са налице и двата признака на владението за

претендиращия период – ищцата е осъществявала непрекъснато владение върху процесния имот през регламентиращия от закона 10 годишен срок и с намерението да стане негов собственик (намерение за своене).

Поради изложеното съдът намира, че ищцата е имала намерение да стане собственик на процесния имот, като го е владяла явно и необезпокоявано от 1997 г. до датата на издаване на Заповед №РД-21-7706-11 от 27.01.2021 г. на Областния управител на Област В., за изземване от М. А. К. на процесния недвижим имот, която заповед не е от естеството да прекъсне давностното владение на ищцата, съгласно разпоредбата на чл. 116 от ЗЗД.

В ДВ, бр. 46 от 06.06.2006 г., в сила от 1.06.2006 г., е обнародван Закон за допълнение на Закона за собствеността (обозначаван по долу като ЗДЗС), в чийто параграф първи е посочено, че за срок 7 месеца, считано от 31 май 2006 г., се спира давността за придобиване на държавни и общински имоти. На разпоредбата е придадено обратно действие – макар ЗДЗС да е обнародван на 06.06.2006 г., той влиза в сила от 01.06.2006 г., а спирането на придобивната давност е постановено, считано от 31 май 2006 г. В последствие срокът на забраната (мораториума) за придобиване по давност на имоти – собственост на държавата или на общините, е удължаван многократно, като параграф 1 ЗДЗС е изменян, както следва: с ДВ, бр. 105 от 22.12.2006 г.: мораториумът е продължен до 31 декември 2007 г.; с ДВ, бр. 113 от 28.12.2006 г.: мораториумът е продължен до 31 декември 2008 г.; с ДВ, бр. 109 от 23.12.2008 г., в сила от 31.12.2008 г.: мораториумът е продължен до 31 декември 2011 г.; с ДВ, бр. 105 от 29.12.2011 г., в сила от 31.12.2011 г.: мораториумът е продължен до 31 декември 2014 г. и последно продължен до 31.12.2022 г. с ДВ, бр. 46 от 2006 г.; посл. доп., бр. 18 от 2020 г.

С Решение №3 от 24 февруари 2022 г. по конституционно дело №16 от 2021 г. на КС на РБ, публикувано в брой: 18, от дата 4.3.2022 г. Официален раздел на ДВ са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46 от 2006 г.; посл. доп., бр. 18 от 2020 г.) и на § 2 от заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (ДВ, бр. 7 от 2018 г.), с което е отпаднала пречката за придобиване на имоти частна държавна собственост по давност.

Доколкото заявленият в настоящото производство период на упражняване на давностно владение е от 1997 г. (но с уточнение, че е започнал да тече след писмото от 22.09.1997 г. на Министъра на МЗГАР до подаване на исковата молба – 15.04.2021 г., то не са налице 10 години, с оглед спирането на давността, или спрямо държавата давност е текла от 22.09.1997 г. до 31.05.2006 г., след което е спряла, като е започнала пак да тече отново от обнародването на посоченото в горния абзац решение на Върховния Конституционен съд на РБ – 04.03.2022 г.

Тъй като до момента не е изтекъл десетгодишният давностен срок за придобиване на имоти частна държавна собственост и съответно, в случай че процесният имот представлява такава, ищцата не би могла да го придобие, то предмет на изследване в настоящото производство следва да бъде и чия собственост е бил процесният недвижим имот към началната дата на упражняване на давностното владение.

В тежест на ищеца беше възложено да установи при условията на пълно и главно доказване, че „И.“ ЕООД, с. С., респ. „Е.“ ООД е правоприменик на Станция по механизация на животновъдството, село С., респ. на ДФ И., в случай, че такава е била създадена преди „И.“ ЕООД, с. С.; че Апартамент №*, находящ се в гр. В., е преминал в капитала на ДФ И., респ. „И.“ ЕООД, с. С., респ. „Е.“ ООД като по този начин са се прекратили правата на държавата по отношение на този имот.

Пълното доказване може да бъде осъществено, както чрез преки, така и чрез косвени доказателства. Преките доказателства пряко, непосредствено установяват обстоятелствата, отнасящи се към основния факт. Косвените доказателства дават указание за основния факт само косвено. Те установяват странични обстоятелства, но преценени в съвкупност с другите, служат за установяване на основния факт. Във веригата от косвените доказателства се включват и онези факти, които косвено установяват други косвени доказателства, непосредствено свързани с основния факт (така Решение № 80 от 03.05.2018г. на Върховния касационен съд на Република България, гражданска колегия, четвърто отделение по гр.дело № 2560/2017 г.)

В настоящия случай не бяха представени преки доказателства, от които да се заключи, че процесният недвижим имот е бил включен в активите на „И.“ ЕООД. Липсва и акт за образуване на „И.“ ЕООД, от който да е видно, че същото е правоприменик на СМЖ с. С.. Въпреки това, съдът намира, че по делото се събраха достатъчно косвени доказателства, от които да се установи, че процесният апартамент е преминал от СМЖ, с. С. в капитала на „И.“ ЕООД, а от там по силата на Заповед № 475/31.10.1995 г. и в капитала на „Е.“ ЕООД.

На първо място за правоприменство между СМЖ с. С. и „И.“ ЕООД съдът съди от молба от „И.“ ЕООД до ВРС, с която се иска на осн. чл. 36, ал. 7 от ЗНО да издаде заповед по реда на чл. 38 от същия закон за опразване на процесния имот, тъй като трудовото правоотношение на бившия съпруг на ищцата М. К. е прекратено със Заповед №8/08.04.1992 г. От тази молба е видно, че съществуващото трудово правоотношение на бившия съпруг на ищцата със СМЖ – С. е прекратено с работодателя „И.“ ЕООД, поради което може да се заключи, че е имало правоприменство между СМЖ, с. С. и „И.“ ЕООД (Съгласно чл. 123, ал. 1 от КТ трудовото правоотношение с работника или служителя не се прекратява при промяна на работодателя в резултат на сливане на предприятия, вливане на едно предприятие в

друго, разпределение на дейността на едно предприятие между две и или повече предприятия, преминаване на обособена част на едно предприятие към друго, промяна на правноорганизационната форма на предприятието, смяна на собственика на предприятието или на обособена част от него, преотстъпване или прехвърляне на дейност от едно предприятие на друго, включително прехвърляне на материални активи). От същата молба може да се заключи и че процесният недвижим имот е преминал към активите на „И.“ ЕООД, доколкото именно това дружество отправя молба за издаване на заповед за опразването му. Съгласно чл. 36, т.7 от ЗНО наемните отношения на помещения и места по раздели II, III и V могат да бъдат прекратявани, поради прекратяване на трудовия договор с работник или служител, настанен във ведомствено жилище, или поради преместването му на работа другаде. Същите изводи могат да се направят и от Заповед №1 от 01.03.1993 г., издадена от „И.“ ЕООД, с. С., Варненска област, с която е прието, че процесното държавно жилище е заето без правно основание от семейството на М. Антонов К. поради напускане на предприятието и е наредено да бъде незабавно освободено на осн. чл.39 от ЗНО.

Друго доказателство в този смисъл е писмото на Министерство на земеделието, горите и аграрната реформа с изх.№94-00-1803 от 22.09.1997 г., в което се излага становище, че „жилището е включено в капитала на „Е.“ ЕООД.

Освен тези доказателства, видно от Заповед №РД42-545 от 27.03.1997 г. на Министерство на земеделието и хранителната промишленост е наредено да се открие процедура за приватизация на обект „Станция по механизация на животновъдството“ с. С. (СМЖ, с. С.) – обособена част от „Е.“ ЕООД, което сочи, че тази станция е преминала към „Е.“ ЕООД. Тази заповед в последствие е отменена със Заповед №РД-42-1015 от 20.11.1998 г.

Самото „Е.“ ЕООД, е образувано със Заповед №210/29.05.1995 г., като същото е правопреемник на активите на ЗК „ХОК“, с. И., видно от същата заповед.

В последствие със Заповед №475/31.10.1996 г. на Министъра на МЗХП „И.“ ЕООД, с. С. е преобразувано в поделение без статут на юридическо лице към „Е.“ ЕООД, с. И., като поема активите му и пасивите му на преобразуваното дружество по т.1, съгласно счетоводния му баланс към 31 октомври 1995 г., както и другите права и задължения.

Така, ако се приеме, че в капитала на „И.“ ЕООД е бил включен процесният апартамент, то същият с въпросната заповед е преминал към капитала на „Е.“ ЕООД. (Съгласно Чл. 17а от ЗАКОН за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия (отменен 23.03.2002 г.) при преобразуваните държавни предприятия в еднолични търговски дружества с държавно имущество, имуществото, предоставено за стопанисване или управление на тези предприятия с акта на преобразуването, се предоставя в собственост на тези дружества, освен ако в него не е

предвидено друго, а съгласно чл. 5 от Правилника за реда за упражняване правата на собственост на държавата в предприятията (отменен 07.06.2003 г.) при преобразуването на държавните предприятия в капитала на дружеството се записват всички дълготрайни активи на предприятието, посочени в баланса). В случая не се установи да е предвидено друго, т.е. да е налице изключението по чл. 17а от ЗППДОП.

За преминаването на недвижимия имот има и други косвени данни, а именно отразяването му в инвентаризационния опис по линейния метод при изготвяне на документите за приватизация, както и посочването му в Допълнението и актуализацията на анализ на правното състояние на „Е.“ ЕООД към 30.06.1999 г. Имот в бл. 225 фигурира и във ведомост за начислените амортизации за 1998 г. в „Е.“ ЕООД. Гарсонiera бл.* фигурира и в Опис на недвижимите имоти, собственост на „Е.“ ЕООД, с. И..

Гарсонiera е посочена и в информационния меморандум за „Е.“ ЕООД, с. И., но като находяща се на етаж седми. Тук следва да се отбележи, че съдът приема, че най-вероятно се касае за грешка по отношение на етаж, тъй като в целия блок на седми етаж има само две гарсонieri –едностаини жилища, като едното е собственост на свидетелката Красимира Георгиева и закупено от нея от месокомбинат „Родопа“, а другото се намира във вх. 1 и е предоставено за управление на Булгарплод, който не е праводател на „Е.“ ЕООД. („Е.“ ЕООД е правопреемник освен на „И.“ ЕООД и ЗК „ХОК“, с. И. на ТКЗС, с. Аксаково (Заповед №41/22.01.1996 г. на МЗХП), ТКЗС, с. И. (Заповед №102/15.03.1996 г.) и КСЗ „Агрофирма – Дружба“ (Заповед №239/12.05.1996 г. на МЗХП)).

С оглед на изложеното до тук съдът намира, че по делото са събраха косвени доказателства, които в достатъчна степен да установят, че именно процесният недвижим имот е преминал в капитала на „Е.“ ЕООД с приемането на активите на „И.“ ЕООД, в които пък активи е преминал от „СМЖ“, с. С..

По отношение на наличието на законова възможност за приватизация, респективно продажба на търг на ведомствени жилища съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 18а, ал. 3 от Правилник за реда за упражняване правата на собственост на държавата в предприятията (отменен 07.06.2003 г.) продажбата и замяната на жилища, ателиета, кабинети и гаражи на работници и служители в търговските дружества се извършва с разрешение на едноличния собственик на капитала при условията и по реда на Закона за задълженията и договорите, като цените на обектите се определят съгласно глава седма от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост, като никъде не е въведена забрана за продажбата на тези обекти на други лица, извън работници и служители.

Съгласно чл. 78, ал. 1 от Правилник за прилагане на Закона за държавната собственост (Приет с ПМС № 235 от 19.09.1996 г., обн., ДВ, бр. 82 от 27.09.1996 г.,

отменен 30.09.2006 г.) продажба на държавни жилища се извършва за задоволяване на жилищни, професионални и здравни нужди на настанени в тях наематели, като не съществува законова забрана за преминаването им в капитала на дружества с държавно участие, като тези дружества могат да се разпореждат с тези жилища при спазване на цитираните по-горе разпоредби.

При приватизация обаче на такива дружества посредством закупуване на дружествени дялове от капитала им, какъвто е настоящият случай, новият собственик не придобива отделни активи, а дялово участие в капитала, поради и което е невъзможно да се прави уговорка, че част от активите, включени в капитала, няма да е обект на прехвърляне. Или независимо от приватизацията и последващата смяна на единия съдружник поради обявяване в несъстоятелност на „Е. 2000“ ЕООД не е последвала промяна в активите на дружеството.

Актът за държавна собственост има качеството на официален свидетелстващ документ, който, без да има правопораждащо действие, констатира собствеността на Държавата, но само когато удостоверява осъществяването на конкретно придобивно основание, при наличие на което, аналогично на възприетото в Тълкувателно решение № 11/2012 г. от 21.03.2013 г. по т.д. №11 /2012 г. на ОСГК, на акта следва да се признае легитимиращо действие, по силата на която актуваният имот се счита за държавна собственост до доказване на противното. Възпроизвеждането в акта за държавна собственост на обща законова разпоредба не е в състояние да обуслови извод за установеност на правото на собственост на Държавата при липса на проведено пълно и главно доказване на фактите, по силата на които имотът е станал държавен. В този смисъл е решение № 15/19.02.2016 год., Второ гражданско отделение, гр. дело № 4705 по описа на ВКС за 2015 г.

Актът за държавна собственост, в настоящото производство, е оспорен от страна на ищцата, което е обусловило необходимост от представяне и на други доказателства за установяване на констатациите, съдържащи се в акта за държавна собственост, след изгубването ѝ чрез преминаването в капитала на „И.“ ЕООД, респ. „Е.“ ЕООД.

Актът за държавна собственост не поражда права съгласно чл. 5 ал.3 от Закона за държавната собственост, но на основание чл. 5 ал. 3 като официален документ по смисъла на чл. 179 ал. ГПК, се ползва с обвързваща материална доказателствена сила за отразените в него факти аналогично на констативния нотариален акт.

В Акт за държавна собственост № 9442/08.01.2018 г. е посочено правно основание чл. 71, ал.1 от ЗДС, чл.104, ал.1, т.9 от ППЗДС. Съгласно чл. 71, ал.1 от ЗДС при влизане в сила на кадастрална карта за имотите - държавна собственост, се съставят нови актове за държавна собственост, в които се посочват номерът и датата на предходно съставените актове за държавна собственост и данните по чл. 60, т. 1 - 7 от Закона за кадастъра и имотния регистър. Или в настоящия случай държавата не се

позовава на възникването на ново основание на правото си на собственост над процесния имот, а де факто на старото такова, при все че кадастралната карта за процесния имот е одобрена със Заповед РД-18-30/19.06.2007 г., или 11 години преди новото актуване.

От изложеното се установява, че процесният недвижим имот е частна собственост, поради което правото на собственост върху него е придобито от ищцата на основание чл.79, ал. 1 от ЗС чрез упражнявано от нея давностно владение в продължение на повече от 10 години в периода от 1997 г. до настоящия момент, поради което и предявеният иск се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК и направеното от ищеца искане, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца, направените от него разноски в производството, съобразно на уважената част от иска, като се претендира единствено заплащане на адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38 от ЗАдв, във вр. с чл.78, ал1. от ГПК, което съдът определя съгласно чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения - при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. – 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. , или в настоящия случай адвокатството възнаграждение е в размер на 939,06 лв. Съгласно разпоредбата на чл.7, ал. 9 от цитираната наредба на процесуалния представител се държи допълнително възнаграждение за всяко следващо заседание след второто в размер на по 100 лв. на заседание. По делото са проведени общо пет открити съдебни заседания, поради което на процесуалния представител на ищеца – адв. Десислава Б. се следва адвокатско възнаграждение в размер на 1239,06 лв.

Доколкото ищцата е освободена от заплащане на държавни такси и разноски, дължимата държавна такса за разглеждане на настоящото производство в размер на 136,36 лв. следва да бъде присъдена в полза на Районен съд - В., на осн. чл.78, ал. 6 от ГПК.

Мотивиран от гореизложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от М. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. В., срещу Държавата, представлявана от Министъра на РВБ и „Е.“ ООД, ЕИК *****, че М. Д. Д. ЕГН ***** е собственик по давностно владение на недвижим имот с идентификатор № 10135.4505.80.12.26 /едно, нула, едно, три, пет, точка, четири, пет, нула, пет , точка , осем, нула, точка, едно, две, точка , две, шест /, находящ се в гр. В., по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-30/19.06.2007г. на изпълнителният директор на АК, последно изменение със заповед: няма издадена заповед за изменение на КККР, с адрес: гр .В., с площ от

42.40 /четиридесет и две цяло и четиридесет/ кв.м., ведно с прилежащата му изба №26 /двадесет и шест/ , с площ от 3.64 /три цяло шестдесет и четири/ кв.м, ведно с прилежащите: 0,5974% /нула цяло пет хиляди деветстотин седемдесет и четири десетохилядни процента/ от ОЧС при съседни имот с идентификатори, както следва: на същият етаж: 10135.4505.80.12.25; 10135.4505.80.12.27; под обекта: 10135.4505.80.12.23; над обекта: няма, тъй като същият е владян от нея непрекъснато и необезпокоявано от 1997г., повече от десет години до настоящия момент, на 124, ал.1 от ГПК, във вр. с чл. 79, ал.1 от ЗС.

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от Министъра на РВБ **ДА ЗАПЛАТИ** на Районен съд – гр. В. сумата от **68,18 лева (шестдесет и осем лева и осемнадесет стотинки)**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски в настоящото производство, на основание чл. 78, ал.6, във вр. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „Е.“ ООД, ЕИК ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Районен съд – гр. В. сумата от **68,18 лева (шестдесет и осем лева и осемнадесет стотинки)**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски в настоящото производство, на основание чл. 78, ал.6, във вр. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от Министъра на РВБ **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Д.Б. сумата от **619,53 лева (шестстотин и деветнадесет лева и петдесет и три стотинки)**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски в настоящото производство, на основание чл. 38 от ЗАдв, във вр. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „Е.“ ООД, ЕИК ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Д.Б. сумата от **619,53 лева (шестстотин и деветнадесет лева и петдесет и три стотинки)**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски в настоящото производство, на основание чл. 38 от ЗАдв, във вр. чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____